

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	Woestijn	Auteur:	Ds. C.M. Visser
Nummer 2019-18	Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen		

Schriftlezing: Exodus 15.1-27
Psalmen: Ps. 77: 7
Ps. 106: 4, 5 en 24
Ps. 118: 8

Tekst: Exodus 15: 23 “Toen kwamen zij te Mara; doch zij konden het water van Mara niet drinken, want het was bitter. Daarom werd derzelve naam genoemd Mara.”

Het verblijf te Mara.

We hebben in de woestijnreis van het volk Israël eerder stil gestaan bij hun vertrek uit Rameses uit het land Gosen, naar Sukkoth, en vandaar naar Etham en van Etham ging het heen naar Migdol aan de Rode Zee, vlak bij dat machtsvertoon te Migdol, met die sterke vestig en het afgodsbeeld van Tyfus en van de vergoddelijkte Farao.

Het volk was bevreesd.
De enige die niet vreest was Mozes.
Duidelijk vinden we dat terug in Exodus 14:13-14.

En waar Mozes in dat geloof vast mag staan, krijgt hij de opdracht, om met het volk verder te trekken.
Naar de voet van de Rode Zee.

“Zeg de kinderen Israëls, dat zij voorttrekken!”

En als het volk dan in gehoorzaamheid aan hun leider voorttrekt, trekt de vuur- en wolkkolom weg uit hun gezicht en verplaatst zich tot achter de achterste groepen van het volk Israël. En zo ziet het volk een voor hun verstand onmogelijke weg voor zich, om te gaan. Maar wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

Want wat krijgt Mozes te horen?

Exodus 14 vers 16 “Mozes, hef uw staf op, en strek uw hand uit over de zee, en klief dezelve, dat de kinderen Israëls door het midden der zee gaan op het droge.”

En zo heeft daar in die Rode Zee een wonder plaats gevonden.

Waar de zee kliefde en er een droog pad door de Zee ontstond, waar heel het volk Israël, niemand uitgesloten, mocht wandelen. Maar waar de Farao met al zijn wagens en ruiters, een verschrikkelijk verdrinkingsdood gestorven zijn.

Ons doopformulier spreekt over deze gebeurtenis.

“De HEERE heeft de verstokte Farao met al zijn volk in de Rode Zee verdrongen. En Hij heeft Zijn volk Israël daar droogvoets doorgeleid, waardoor de Doop beduid werd.”

Wat wil dat zeggen?

Wel in die doortocht door de Rode Zee, kwam daar een scheiding tussen het volk Israël en de Egyptenaren. Israël werd apart genomen, geheiligd.

Wat een heerlijke uitredding hebben ze toen en daar genoten.

Mozes en al het volk hebben daar de Heere een nieuw lied gezongen en hoog geprezen!

Hoe hebben ze daar het ondervonden:

Als de nood het hoogst is, is de redding nabij!

“Gij zijt verlost, God heeft u welgedaan!”

Maar..., de reis moet verder! En het is de HEERE die Zijn volk d.m.v. de vuur- en wolkkolom verder leidt. Drie dagen lang trekken ze nu door de woestijn en vonden geen water.

Ziet u dat?

Verlost van de overmacht der Egyptenaren, doemt daar al snel een andere vijand op. De dorst!

Eerst de vrees voor de overvloed van water, de Rode Zee. Nu het gemis aan water! Wat zullen ze af en toe gegraven hebben. Soms kan je net onder de oppervlakte van de woestijngrond water vinden. Maar zij vonden niets.

De eerste dag niet.

De tweede dag niet.

En de derde dag niet.
Totdat .....

Waarom doet de HEERE dat nu?

Hij is toch de Almachtige? Hij weet toch wat dat volk op weg naar Kanaän nodig heeft? Hij heeft maar te spreken en het is er, te gebieden en het staat er!

Waarom, zo ook in de woestijnreis van ons leven, die tijden van moeiten en zorgen?

Want we mogen die woestijnreis van het volk Israël toch ook geestelijk verstaan? (1 Corinthe 10:6)

Is het niet hierom, opdat ook wij zouden leren al onze hoop op de HEERE onze God te stellen? Op Hem alleen!

Of Israël dat geleerd heeft, dat moeten we betwijfelen. Niet alleen om wat de schrijver van de Hebreeënbrief ons leert aan het einde van het derde hoofdstuk. Ook dat.

Maar uit de woestijnreis zelf kunnen we al het één en ander opmaken.

Want als ze door de vuur- en wolkkolom geleid op de derde dag in Mara komen, dan vinden ze daar water. Geen fata morgana, Geen luchtbespiegeling, Nee, eindelijk is daar echt water! Dat is fijn!

Maar wat erg....., want wat lezen we dan?

Ze konden het niet drinken want het was bitter! Vandaar ook de naam Mara.

Denk ook aan Naomi. Zij zei op een gegeven moment ook: "Noem mij maar Mara, want de HEERE heeft mij bitterheid aangedaan."

Maar wat doet dit volk als zij merken dat dit water niet te drinken is? Wat doet dat volk, dat zo duidelijk door de krachtige Hand van de HEERE Egypte was uitgeleid? Wat doet volk, dat zo wonderlijk door de Rode Zee was doorgeleid? Dat volk gaat mopperen! Dit volk, gaat verwijtend tegenspreken:

"Wat zullen wij drinken?" Dit volk, dat kennelijk nog niets uit en van het zo korte verleden geleerd heeft.

Maar....., gaat het zo ook niet vaak in het leven ons leven?

Er hoeft maar iets tegen te zitten, of ook wij, die trouwens alle rechten in onze val in Adam verloren hebben, ook wij murmureren.

Ook (zo we dat kennen mogen), na ontvangen genade!

Wat een heerlijke iets, als daar uit de fontein der genade, de genadestroom ons mocht toevloeien. Dan kunnen we het niet op en soms zelfs niet aan! Want dat zou een hemel op aarde geven. Zo, dat onze ziel er onder zou bezwijken. En het is de HEERE, die in Zijn wijsheid, die genadestroom weer eens laat opdrogen. Om het dan ook te merken en het te leren, dat we met de genade van gisteren en eergisteren niet kunnen leven.

O zeker, als het goed is, is het in ons leven, zoals het in Psalm 77:7 staat:

'k Zal gedenken, hoe vóór dezen

Ons de HEER' heeft gunst bewezen.

Maar dat moest dit volk nog leren. Men is het kennelijk kwijt, dat men daar verkeert onder de vuur- en wolkkolom, van Hem, die Zichzelf als de Almachtige getoond heeft bij de Rode Zee. Waar Hij hen een droog pad baande door de woeste baren, terwijl Hij al de vijanden in die Zee liet omkomen.

Maar dat is erg! Als je dat al na drie dagen weer kwijt bent! Wat getuigt dit toch van een ondankbaar en zondig leven. Het volk murmureert! Wij zouden zo'n volk toch allang hebben afgeschreven? Ja, maar de HEERE niet! Hij kan en wil van dit volk niet af, omdat het beloofde vrouwenzaad, de Heere Jezus Christus, uit dit volk nog geboren moest worden. En waarom moest dat gebeuren? Wel, Hij zal uit dit murmurerende geboren worden, om ze heen te leiden naar het Kanaän dat boven is. Dat is de reden, dat de HEERE hier Zijn trouwe zorg zal bewijzen aan dit mopperende volk.

En daarom dat de HEERE het gebed geeft in het leven van de voorganger Mozes. Want we lezen dat zo, in vers 25, dat Mozes tot de HEERE riep.

En wat dat 'roepen' hier heeft ingehouden, dat kan veel geweest zijn.

Dat kan betekenen:

- Dat Mozes Gods hulp heeft ingeroepen.
- Dat Mozes wanhopig zich tot God gewend heeft.
- Dat Mozes bij de Heere heeft uitgehuild.

Mogelijk is het in Mozes ook wel een mengeling van al deze betekenissen geweest. Maar hoe het ook geweest zij, dit is duidelijk: Waar Mozes zijn ziel uitstort voor het Aangezicht van de HEERE, daar leidt de HEERE Zijn knecht verder en wijst hem op een hout!

Zo staat het daar: "Hij dan (dat is Mozes) riep tot de HEERE; en de HEERE wees hem een hout."

In de nood, de zonde en de ellende van het volk, die Mozes voor het Aangezicht van de HEERE bracht in het gebed, wijst de HEERE hem op een hout! Meer staat er niet! Maar meer is de dienstknecht des HEEREN ook niet nodig!

Mozes moet niet met het mopperende volk gaan redetwisten. Hij moet hen nu niet voorleggen: "Is het wel recht en billijk wat jullie nu doen. Kijk eens naar de wonderlijke uitredingen nog maar zo korte tijd geleden." Nee, de HEERE wijst hem op dat hout! En dat hout, zo moet Mozes, geleid door Gods Geest, doorvoeld hebben, dat moet nu geworpen worden in deze ellendige situatie. Dat moet in dat bittere water.

En over de betekenis van dit hout wordt verschillend gedacht. Met de Kanttekenaren van de Statenbijl mogen wij geloven dat het bittere water echt zoet en daarmee drinkbaar werd.

Maar als we het wat meer geestelijk zoeken te verstaan, dan is de uitleg die we terug kunnen vinden in het boek van wijlen ds. G. Van Reenen, in 'de samenspraak van Bart en Kees' over dit onderwerp is ook heel mooi.

Hij zegt daar dan:

"Er wordt niet gezegd dat het bittere wegging, en het zoete er voor in de plaats kwam. Er staat: Dat het bittere zoet werd." Hij bedoelt daar ongetwijfeld te zeggen, dat er honing aan de roede kwam. "Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig."

Hoe het ook moge zijn, als we deze zaken echt nog meer geestelijk willen verstaan, dan moeten we zeggen:

"In het Woord van onze God, wordt ons een hout aangewezen, dat al het bittere zoet maakt."

Dat is het kruis van de Heere Jezus Christus, dat in het brakke, het bittere van onze zonden, het leven geeft.

Aan dat hout is het grootste wonder geschied.

Daar heeft Hij, die Zichzelf 'het Levende Water' noemt, Zijn leven gegeven.

En het is daardoor, dat de HEERE al in vers 26 van ons teksthofdstuk de het beloven kan, de Heelmeester te zijn.

Want daar aan dat vloekhout is de bitterheid van Gods toorn over de zonden van Zijn volk uiteindelijk weggenomen. Waar de Kruisdrager, de Heere Jezus Christus, de bitterheid van de zonde heeft gedragen en weggedragen.

Ja, Gods volk mag daarvan zeggen:

"Het handschrift onzer zonden is daaraan gehecht"

Zo zelfs!, dat de bitterheid van de dood is weggenomen.

Dan kan het goed en zoet zijn aan een sterfbed van een Kind des Heeren, als dat sterfbed er van mag getuigen, op te gaan tot Gods altaren, tot de God van de eeuwige vreugde.

Hoe men dat dan weet?

Omdat de bitter bedroefde ziel in aanraking gekomen is met dat heilzame hout en de Houtdrager, Jezus Christus, de Heere.

Daarom ook, wetende wat dat uitwerkt, was het de apostel Paulus, die het zei: "Ik heb niet voorgenomen iets te

weten onder u, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.” Die het gezegd heeft: “Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood moet sterven!”

En wat is het waar! Als dat hout geplant wordt te midden van al onze bitterheden, al onze bedroefdheid, onze teleurstelling en noemt u maar op. Dan kan het te midden van alle bitterheid toch zoet zijn. Dat er honing aan de roede zit. Want dan is het Christus, Die het ook over uw en jouw leven uitspreekt en in het hart indrukt:

“Mij is gegeven alle macht, in de hemel en op de aarde. Er kan zelfs geen haar van je hoofd vallen, zonder Mij wil! Ik weet wat goed voor je is! Opdat je strakst volkomen geheiligd van alle aanklevende zonden in mag gaan in de eeuwige vreugde. En weet wel, het is een verdrukking van slechts 10 dagen.”

O, dan kan men door Hem boven de bitterheden worden uitgetild. Dan is het:

“Mijn Jezus geleidt mij door deze aardse woestijn.

Gestorven voor mij, zal mijn zwanenlied zijn.”

En dat alles te Mara geleerd, mag dat volk onder die vuur- en wolkkolom de reis vervolgen.

Dan gaat het heen naar Elim, om daar een voorsmaak te ontvangen van de heerlijkheid die allen wachten, die in Zijn zoenoffer mogen geloven.

“Ook voor mij!”

Waar verwacht u en jij het van, in de woestijnreis van het leven?

“Allen die het van Hem verwachten, zullen niet beschaamd worden.

Na het zure geeft Hij het zoet.”

Gespreksvragen

1. In de woestijn zijn er veel fata morgana's te ontdekken. Dan is het alsof er in de verte echt water is. Je ziet het, maar als je dichterbij komt, blijkt het schijn te zijn geweest. Een luchtspiegeling.
Vraag: Komen we dat in de geestelijke woestijnreis ook tegen?
2. Het volk murmureert als ze ontdekken dat het water bitter is.
Vraag a: Hoe lang is het geleden dat zij de almacht van de HEERE hadden ondervonden.
Vraag b: Is het heilzaam, om met de Psalmddichter te gedenken, hoe voor dezen de Heere ons heeft gunst bewezen? Kunnen wij het met de genade van gister en eergister doen?
3. Paulus zei: “Ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.”
Vraag: Wat is onze roeping te doen bij een bitter bedroefde ziel?
4. De Heere heeft het gezegd: “Mij is gegeven alle macht, in hemel, en op aarde!”
Vraag a: Zoekt de prediking ons daar ook regelmatig bij te bepalen.
Vraag b: Leven wij ook daar uit en daarnaar?

Aantekeningen: